

Ræður um at fóta sær og tað rætt

Oddagrein

HØVUÐSETNINGURIN hjá Verkamannafylkingini í landsstýrinum hevur verið at útvega nýggi arbeidsplass. Hetta er eitt gott endamál. Mong av okkum verða tó noydd at á-sanna, at hetta er nakað, sum tekur tíð at byggja upp. Tað krevur bæði vilja, hugflog, dirvi, evni og pengar.

FISKIVINNAN er høvuðsvinnan her á landi, og hóast tað sær dapurt út, vóna og trúgva vit, at tað verður henda vinnugrein, sum eisini í framtíðini fer at vera høvuðsgrundarlagið. Alivinnan hevur verið fyrri øgiligum bakkæstum, men vit halda, at hetta eru byjunnartrupulleikar, sum vit eru við at vinna á. So har hava vit nógv gott í væntu. Roynt verður so at menna eina ferðamannavinnu. Tað er eisini rætti vegin at ganga. Men soleiðis sum útlitini eru í dag, verða vit eisini noydd til at hyggja kring okkum eftir øðrum møguleikum. Og her er ein so tann oljuvinnan, sum hevur verið nógv umrædd í fjølmíðlunum í seinastuni.

Á fólkafundi í Klaksvík á Norðoyastevnu nam Steingrímur Niclassen við fleiri áhugaverdar spurningar, m.a. oljuna. Hann visti á, at hjá summum er hon gandaorðið, sum skal loysa okkum úr øllum høftum. Her eiga vit tó at vera ansin ikki at glíða í henni, tí at leypa út í oljuvinnu við ongari ella lítli vitan um oljuarbeiði, kunnu vit skjótt koma aftur í sama gildið, sum vit nú nýta alla orku at gjalda. Við hesum sipaði hann til yvirupphitaðu gullárinu í 80-unum. Hann helt, at oljan kann vera eitt møgult virði, men metti veruliga virðið og ognina í landi okkara at vera ungdómin. Hann er framtíðin, og tað er hesa framtíð vit skulu gera størstu iløgurnar í. So sætt sum sagt. Ungdómurin skal bera hetta samfelagið við-ari, tí má hann hava fremsta prioritet.

TAD kann tó ljóða, sum at hetta - oljan og so ungdómurin - eru tvey ymisk mál, sum einki hava við hvørt annað at gera. So er jú ikki. Tí nettup ein fortreyt fyrri, at vit í heila tikið kunnu hava nakran ungdóm eftir í hesum landi, eru vinnumøguleikar. Og her kann oljuvinna gerast ein av fleiri. Tað, sum tí eisini hevur størstan týðning, er at geva ungdóminum møguleikar at mæta hesi nýggju avbjóðing. Tí tess er neyðugt við áhuga, orðaskifti og tiltøkum, sum miðja móti at útbúgva ungdómin til at taka ímóti hesi avbjóðing við opnum ørmum. Tað merkir so eisini, at sami ungdómur - antin sum fakfólk, politikarar osv. - er førur fyrri at brúka vit og skil og royndir - til sjálvur at stýra hesi nýggju vinnu. Tað er ikki ein spurningur um antin ella men um bæði og. Umráðandi er at stinga út eina vælumhugsaða kós og finna eina javnvág, sum hóskar til okkara samfelag. Men fortreytin er kunnleiki, upplýsing og dialogur. Tað er her vit sum blað vilja geva okkara íkast. Tað ræður um at fóta sær og tað rætt.

Sosíalurin

Jóannes Eidesgaard, varaløgmaður, í føðingardagsrøðu síni til 100 ára gomlu Rakul Hansen av Toftum:

Lívssøga tygara kann gera, at vit virðisseta menn- ingina í landi okkara

- Nú er vanligt at siga, at »halvfjærdsinstyve er støvets ár, firsindstyve kun en kæmpe når«. Men vit hava tíverri ikki nakað heiti fyrri tey mongu, sum náa hálfvemsini, og enn minni hava vit nakað heiti fyrri tey eftirhondini ikki so fáu, sum náa at gerast eina öld gomul, segði Jóannes Eidesgaard, varaløgmaður, millum annað í røðu síni, tá hann var í føðingardeggi hjá 100 ára gomlu Rakul Hansen á Toftum fyrri viku síðani

Góða Rakul.

Nú lögmaður er burturstaddur, so er tað fallið í míni lut sum varaløgmaður at bera fram kvøðu her í dag á tygara stóra degi.

Nú eg frætti, at tygum í sínari tíð tæntu hjá fyrsta sambandshøvdinginum Friðrikki Petersen, prósti, so var tað spell, at núverandi sambandshøvdingurin ikki var heima til hetta høvið.

Hesin dagurin er ein hátiðardagur fyrri tygum, fyrri tygara familju, fyrri tygara børn, fyrri tygara ommubørn, fyrri tygara langomubørn og fyrri tygara oldurommubørn. Men hann er sanniliga eisini ein stórir dagur fyrri tygara heimbygd og fyrri okkara land.

Føroya Landsstýri ynskir tygum hjartaliga til lukku við 100 ára degnum.

Nú er vanligt at siga, at »halvfjærdsinstyve er støvets år, firsindstyve kun en kæmpe når«. Men vit hava tíverri ikki nakað heiti fyrri tey mongu, sum náa hálfvemsini, og enn minni hava vit nakað heiti fyrri tey eftirhondini ikki so fáu, sum náa at gerast eina öld gomul.

Tygum hava livað eitt langt liv við arbeidsemi og tolsemi. Eitt liv við striði og strevi, har tygum gjørdust einkja sum 56 ára gomul, og har tygum og maðurin áttu 11 børn saman. Og í dag eiga tygum ikki færri enn 49 ommubørn, 90 langomubørn og 6 oldurommubørn.

»Grá háir er en dejlig krone, når de findes på retfærdighedens vej« verður sagt í orðtøkum Salomons. Tygum hava vissuliga vunnið tygum eina tignarluga krúnu.

Ein slíkur dagur sum hesin kann vónandi eisini fáa bent okkum, sum í dag sita við ábyrgd fyrri landsins viðurskiftum, inn á aðrar kósir enn tær, vit miðvíst stýra. Ein slíkur dagur minnir okkum á, at tað finnst eisini onnur livsvirði enn bert tey, vit vanligliga seta í hásetið.

Vit, sum í dag eru í bestu manndómsárum, seta vanligliga ta materiellu vælferðina sum eina avgjörda treyt

Millum teir mongu føðingardagsgestirnar, tá Rakul Hansen á Toftum fyrri viku síðani fylti 100 ár, var eisini Jóannes Eidesgaard, varaløgmaður, ið umboðaði landsstýrið hendan dagin. Í dag prentar Sosíalurin røðuna, hann helt fyrri føðingardagsbarninum

Mynd: Kallmar Lindenskov

fyrri einum góðum og lukkuligum lívi.

Og liv tygara hevur ikki verið nakar dansur á rós-um, og ikki eru tygum væl-signað við nógvum materiellum ágóðum.

Tá eg hoyrdu um lívssøgu tygara, var tað eitt, sum fyrst rann mær til hugs. Tað var, hvørjar tankar um lívið og framtíðina, tygum gjørdtu tygum, tá tygum sum ung genta togaði í ár-arnar á veg úr Rituvík til Havnar fyrri at selja torv. Men hóast ein langan og strævnan arbeidssdag, so kunnu tygum uttan iva í dag lita aftur á lívið við takk-

semi til Hansara, sum øllum valdar.

Men fyrri okkum, sum koma aftaná, kann lívssøga tygara gera, at vit virðisseta menningina av okkara landi. Vit hava mest lyndi til, at taka alt fyrri givið og geva okkum als ikki far um tað baks og tað strið, tað hevur verið at fingið Føroyaland til tað, sum tað er. Vit hava besta hugin til bert at vera atfinningarsom og alt ov lítið takksom.

Eitt er so vist, og tað er, at tað landið, tygum vórðu borin inn í, og tað landið, vit í dag eiga, tey kunnu illa samanberast.

Kanska kann hetta gera, at vit, hóast vit hava strævnar dagar í Føroyum í dag, eisini kunnu takka fyrri landi-ð. Gud gav okkum.

Vegna Føroya Land og Føroya Fólk vil eg at enda ynskja tygum og tygara hjartaliga til lukku við 100 ára føðingardegninum við ynski um, at Harrin vil signa lívskvøld tygara.